

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВОЮ СТІЙКІСТЮ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА

Заворотна М. – ст. 5-го курсу, гр. ЕППвнм-11

Бойківська Г. М. – к.е.н., доцент кафедри ЕПіК;

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

В даний час промислові підприємства не можуть функціонувати і розвиватися без ефективного управління. Ефективне управління будь-якої системи передбачає існування пов'язаних з ними методів впливу на різних її частинах. Фінансовий стан будь-якого підприємства в процесі своєї діяльності вимагає пильної уваги, оскільки відсутність контролю може призвести до банкрутства підприємства і втрати своєї незалежності.

Фінансово стійкий суб'єкт господарювання має можливість вчасно оновлювати основні фонди, впроваджувати нові технології, інвестувати кошти у інноваційні перетворення, повністю задовольняти свої потреби у товарно-матеріальних запасах відповідно до потреб виробництва, у встановлені строки розраховуватися за кредитними зобов'язаннями при прийнятному співвідношенні власного і позикового капіталу. У зв'язку з цим актуальним є вирішення проблеми забезпечення і ефективного управління фінансовою стійкістю промислового підприємства.

Фінансова стійкість функціонування підприємства залежить від безлічі чинників його внутрішнього і зовнішнього середовища. З метою формування системи управління найбільшого значення набувають внутрішні чинники, однак необхідно приділяти увагу і зовнішнім. На підставі узагальнення класичних теорій економічної рівноваги основною умовою економічної стійкості підприємства визначено максимізацію прибутку. Нормальна (відтворювальна) величина прибутку від діяльності підприємства є грошовим стимулом і винагородою на вкладений капітал [1].

На нашу думку, фінансова стійкість є здатністю підприємства отримувати прибуток у розмірі, достатньому для нарощування його стратегічного потенціалу і реалізації конкурентних переваг, здійснення розширеного відтворення у довгостроковому періоді, збереження раціональної виробничої структури в процесі свого розвитку і можливість адаптації до мінливих умов ринкового середовища.

Стійкість виробничої системи може бути оцінена системою показників, вона може регулюватися системою, що управляє (підтримуватися, підвищуватися або знижуватися) відповідно до стратегічної мети розвитку господарюючих суб'єктів. Отже, стійкість розвитку підприємства – це керований процес нарощування ресурсного потенціалу виробничої системи за рахунок забезпечення її динамічної рівноваги, мотивації економічних агентів

до підвищення конкурентоспроможності підприємства, інноваційного і раціонального господарювання, розширеного відтворення і на цій основі – поліпшення якості життя населення з урахуванням потреб прогнозованого майбутнього [2]. Отже, в сучасних умовах важливою характеристикою підприємства є фінансова стійкість його функціонування, яка забезпечує інвестиційну привабливість, визначає основні інструменти управління та дозволяє значно підвищити ефективність управлінської діяльності.

Із позиції системного підходу стійкість підприємства є системною характеристикою, що відображає: властивість адаптивності до змінюваних чинників внутрішнього і зовнішнього середовища в умовах невизначеності внаслідок виникнення ризиків, конфліктів і кризових явищ; здатність знаходитися у динамічній збалансованості, зумовленій необхідністю здійснення відтворювального процесу як базового чинника забезпечення життєдіяльності [3]. Дослідження підприємства як системи дає змогу визначити функціональні підсистеми та їх структурний взаємозв'язок у процесі відтворення. Однією із найважливіших умов забезпечення стійкого розвитку виробничої системи є стійкість виробничо-технічної бази, підтримка її конкурентоспроможності, що дасть змогу успішно конкурувати з іншими товаровиробниками на ринку [4]. На нашу думку, економічна стійкість в умовах кризи означає відсутність надмірних коливань в економічному стані підприємства. Підприємство із відносно постійним збільшенням обсягів виробництва продукції та стійким фінансовим станом можна вважати економічно стійким. Підприємство можна вважати економічно нестійким, якщо його економічний стан характеризується частими спадами, низькою ліквідністю, низьким рівнем рентабельності.

Очевидно, що стійкий розвиток підприємства можливо досягти за допомогою стратегічного та оперативного управління такими складовими стійкого розвитку: інвестиційна активність, конкурентоспроможність техніко-технологічного забезпечення, конкурентоспроможність продукції, рівень інноваційного оновлення, фінансова стійкість, організаційно-економічна гнучкість, відтворювальна цілісність (комплексність), здатність до диверсифікації при збереженні рівня конкурентоспроможності продукції.

Література

1. Бакунов О.О. Управління економічною стійкістю торговельного підприємства: концептуальний підхід [Текст] / О.О. Бакунов, О.В. Сергєєва // Вісник Донецького національного університету економіки і торгівлі ім. Михайла Туган-Барановського. – 2012. – №3. – С. 129-137.
2. Гончаров В.М. Організація управління ефективним розвитком промислових підприємств в умовах ринкового конкурентного середовища [Текст]: [моногр.] / В. М. Гончаров, Д.В. Солоха, В.Ю. Припотень та інш. – Донецьк: СПД Купріянова, 2011. – 206 с.
3. Донченко Т.В. Теоретичні основи формування механізму управління фінансовою стійкістю підприємства [Текст] / Т.В. Донченко // Вісник Хмельницького національного університету. – 2010. – №1. – Т.1. – С.23-27.
4. Клюс Ю.І. Вплив інноваційної діяльності на економічну стійкість підприємства [Текст] / Ю.І. Клюс // Вісник Східноукраїнського національного університету ім. Володимира Даля. – 2014. – №1. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/Vsunud/2008-1E/08kuiesp.htm>.